

Suhai Pál

Ars poetica

Lator Lászlónak

Hónapok, napok úgy kopognak,
mint írógépen a betűk:
még el se múlt a tegnap, de a holnap
arcodra üti máris jeleit.
Nap nap után és lassan megtelik
a nemrég még üres papírlap
szavakkal: betű mindenütt,
amelyet írsz, s amelyek téged írnak.

Így készül, így íródik a beadvány:
föllebbezés vagy vers, ki tudja, mi,
szándékát nem szokta bevallani
a Mester, legföljebb célzással, halvány
utalással arra, ami –
még jó, ha látszik életrajzán,
hogy nem egyetlen szót motyogván
kell önmagát kimondani.

Nap nap után, így megy ez régen,
íródva írsz egy írógépen:
örülhetsz, hogyha estelig
a papírlapod megtelik.
Napok kopognak: sorban, szépen
a betűk – de ezen az égen

száz nap kering egyszerre és ezer,
te húzod mind, mint flottát Gulliver,
te állsz itt napok léggömbjeivel,
s amit gyermeki örömében
egyenként gyűjt a képzelet, te vénen
és egyszerre röpíted el.

SUHAI PÁL (1945) költő, esszéíró, műfordító. Utóbbi kötete: *Nomád szóvel* (2015).

Karácsony

Hideg tócsákra hull az éj.
Magadban fürdeted a csöndet.
A város lelapul, morog,
és lassan elcsitul mögötted.

Itt csupán két sötét alak
lopja girhes hátán a holdat.
Távolból kutyaugatás.
Árnyak csapódnak homlokodnak.

A pásztorok már jártak itt?
Körben minthogyha már derengne.
De mintha nem az éjszaka,
inkább a nap homálya lenne.

Itt minden megváltásra vár,
a csillagok csöppekben esnek.
Csupán egy vén fa integet
a békén alvó kisdedeknek.

